

Rebell må han liknas wid, Sin himmel han på jorden har, Om han får mer då blir han ward.

9. Så går åstad i barn och vänner Och söf-
er södan war ni kan, Med tårar och med tom-
ma händer En stadig bön ni håller an Hos
Gud, som allting wål förmår, Uti ett troget:
Fader wår!

10. Gud nåde den, som fattig worden, Det
är en lott af Gud beskård; Men trösta sig wid
dessa orden: Att Gud har loft att wara när
Dem som will böja knä för den, Som man till
bedjer för en vän.

Den Fredje:

En fattiger gosse i werlden jag är, Som jag
 sjelfwer och andra wål wet; Men Herren i him-
 meln har lofwat mig det, Att han skall ned-
 sända mig tröst.

2. Færmål du falske wån, Jag will nu afsked taga; Jag kanner nu igen Hvad flera på dig klagar, Nu ser jag hur det gått Som jag i trykhet spått, Du har wål gjort så förr; Det har ock fler så gått.

3. Förlåt du falska wån att jag Tors röra dig till sinnes Om hwad som sig på fyra år Har händt, om du det minnes: Hurled's wår Fårlef war i dessa glada dar, Hur ren och dng- dig den Blomstrade mellan detta par.

4. Men kom ihog hvad jag här sagt: Att du skall taga detta i akt Och sin falskheten med Så skall det ingen fara ske med dig här.

5. Kanste du tycker så Att jag är allt för
ringa Och har en annan kär Som i din' tankar
swinga; Men du må tro, min vän! Mitt Gud
han lefwer än Som hulptit har mig hit; Han
hjelper mig ock hän.

6. En tackar jag min Gud, att Han Mig

GS 1416

fyra mycket rörande och wackra

W i s d o m

Den Första:

Den fteppsbrutne; en Stårkarls
dödsbekännelse.

(Gann händelse.)

**På sjuksängen åldriga Fiskaren låg ic.
Sj. s.: I Kyrkoherdens trädgård wid Taubenhalm ic.**

Den Undras:

Den sorgsnes tårar och bön.
Min Gud jag kommer nu med tåren ic.

Författad af Inga E. Danielsdot-
ter i Marsjlehult i Hjorthed Soc-
ken af Calmar Län.

Den Tredje och Fjerde:

Mycket vackra Kärleks-Bisor,

Författade af Swen Peter Cederwall i Westermis, då han blef be-
dragen af sin Håstemöd.

52

W e s t e r w i f .

Trykte hos E. D. Ebbelad & Comp. 1843.

Den Första:

En Skärkarls dödsbekännelse.

På slufsängen åldriga Fiskaren låg, Och lyfnade sorgsen till brusande våg, Som sköljde kring skären de klara, Till åndligt, med längtan i bleknade drag, Han sade: "o, re'n hör jag årnas slag, Han kommer, att syndarn hugswala!"

2. Djupt skärqwinnan neg för den årade gäst, Af elggräs och löf, som till midsommarns fest Bestrodd war des renliga hydda. "Gå!" winkade fiskarn. "Herr Pastor sitt ner, Wälkommen! Förlåt, om ett samtal jag ber Wid minnet af dagar förflydda:"

3. "Ar någon härinne? — Lås dörren igen! Guds tjener är du, en menniskowån, Som glädes att bördorna lätta I sondarens själ . . . Men, tillbaka jag går, Mångordig, att dig, från de kraftfulla år, Ett brott ur min lefnad berätta."

4. "En gång mellan skären den höstliga qväll, Då mafa och barn i mitt ensliga tjäll Kring flocknade brasen sig slöto, Jag hörde ett nödsrott ur böljornas swell, Beswaradt af bergens fördubblade skall Längs stranden, der stormarne rötto."

5. "Styr skeppet mot klippan, der bränningen slår! Hvem wet om i morgon ej strandgods jag får?" Så tänkte jag, mörk uti hågen. Min lyfta jag tände, min båt jag tog, Den klickade aldrig, då sjöfogeln slog, Som molnskenar ned uppå vågen."

6. "Blif hemma," så ropade barnen "min far! Du sjunker i djupet, om båten du tar." Men snart uppå klippan, den höga, Dit nödropen huns

no ur stormarnes brus, Med lyktan i handen, ett villande ljus, Jag misgledde seglarens öga."

7. "Då molnbådden bröts af en ljungeld, i hast, Med reswade segel och afbruten mast Ett skepp mellan skären jag röjde; Det sjönk ner i djupet, det slungades upp Af böljan, som hwälsde sin skyhöga topp Wid stämman, som thordonet höjde."

8. Det swallande haf war en flammande skyn, Som öppnade, slöt, under dånande gny, Sin afgrund i rullande vågor. An kolswarta fasan från midnatten göts, Till åter den blytunga molnväggen bröts Af blixtrarnes korsande lågor."

9. Wid seglarens rop, som mitt öra förnam, Drefs skeppet allt närmare klippudden fram, Ett gungande spån uppå hafwet; Det knakar i planlor, det hwiner i tåg, Till redlöst det sjunker i bränningens våg, Och allt är i djupet begrafwet."

10. "En roffogel lif i den nattliga stund, Då hemskt från den mörka, uppslukande grund Dödslystnad på nödropen följde, Jag lyfnande stod på den ensliga strand, Förbidande dagningens gryende rand, Och skörden, som töcknet förföljde."

11. "Snart synlig blef taflan: kring uddar och wil, Bland spillrorna slöto de drunknades lif, Dock sorglös wid åran jag ställer Min kosa, bland holmar och klippiga skär, Att berga hwad ödet åt strandbon består, När ågarens rätt mer ej galler."

12. "Att ingen war öfrig, jag trodde förwist, Dock snart hörs en röst, som ur dimmor och mist Likt wakteln, i frostwinden klagar: "Min fader har somnat i djupet allre'n, Hans skepp är förgånget. På jorden allen Hwad batar mig ungdomens dagar?"

13. "Jag rodde till holmen. En flicka jag såg. Från swanhwita skuldran en böljande våg Swartglänsande lockarne räckte Till midjan; så smärt som en ungbjörk i dal, Så skön som en hafsfru ur böljornas sal, Sin hand hon åt skärkarlen sträckte."

14. "Hon flagande bad: "o, haf ömkan, och gif mig huscum och värma. . . . O, rädda mitt lif! Jag fröjer i vägen, den swala. Kom närmare! Skynda! mig för innan fort, Den gungande plankan från klippudden bort. Min släkt skall dig rikligt betala."

15. "Jag rördes; men tänkte, så ängslig till mods; O we, hon skall röja det strandade gods! Min lycka i wägsfålen wägede. I strid med de hotande lagarnes röst, Förqvädde mitt grymma, förhårdade bröst Hwar ömkande länsla det ägde."

16. Drörlig jag stod i min lastade båt. "O, rädda mig arma! O, skynda hitåt! Hon ropte med qwidande smärta, Då handen på låset jag lade allre'n — En ljungande kula från lodbökan hwen . . . Och träffadt war oskuldens hjerta!"

17. "På holmen fick blomstrande tårnan en graf; Men ro åt mitt hjerta ej samwetet gaf, Ej sjönk jag i slumrande hwila, Förren drömmarnes onda förhånande makt Mitt brännande hufvud på stupstocken lagt, Wid bödelns upplystade bila."

18. "Dock bittrare qwal har mig ängern beredt, Då waken, den döende flickan jag sett: Där rykjan i vägen jag sänkte, Och lustrade jag i den höstliga natt, I klädningen hwita, men blodig, hon satt På holmen, då stjernorna blänkte."

19. "En hämnande ande sig nästlade in Ej blott i mitt sjula, förwirrade sinn', Nej, äfwen till barnen han glutit Förbannelsens we: när mitt wälstånd tog slut, Till främmande haf drog sönerne ut, Der sjörån i samnen dem slutit."

20. "Wät bördor jag burit, den tyngsta dock war Det brott, som fördoldt i mitt hjerta jag bar I år, som likt snäckan har skridit." — Så ängrande syndaren, böljornas son, Förtrödde, förren lifwet han skildes ifrån, De asgrundens qwal, som han lidit.

Den Andra:

Den sorgsnes tårar och bön.

Min Gud! jag kommer nu med tåren Och faller ödmjukt i din famn; Ack! läk igen de djupa såren Som hungren fräter i vårt land; En folket lider nu stor nöd, Och ber till Gud om dagligt bröd.

2. De minsta barn på golfwet lalla, Beklagga med en ynklig qwid; De gamla, som på krenkor falla, Har aldrig hört en sådan tid; Si, folket löper af och an, Men ganska få som hjälpa kan.

3. När Ältermannen måste qwida Att miswärt tager öfwerhand, Hwad skole då de andre lida, Som bo i städer och på land; Här wandra folk som foglahop Och alla förer klagorop.

4. O! warligt måste födan samlas Af knopp och bark på ödmjukt wis, Samt frö och wild, såd sammanblandas Mång' tusen till en daglig spis; En folket lider en stor nöd Och beder ömt om dagligt bröd.

5. Si, så kan Gud förwandla tiden Och wända den i klagoljud; När wi stor brist på föda lider, Då läter wi att länna Gud; Hans godhet warder ej erkänd Förrän Han warder från oss wänd.

6. O, land! hör på hwad Herran säger, O, land! o, land! hör Herrans ord: "Drif bort högfärdens enda wägar, Drif fjerran bort från denna jord, Och äkra ej din nästa från Hans egendom med orätt län."

7. Den fattig är måst' nu bortsälja Sin egendom för ringa pris, Om de för död skall lifwet wälja Att tala blott på menfligt wis; De se sitt gods i andras hand, Der öfwer förjer mången man.

8. Men låt den rika ha sin lycka Att samla in i dyran tid, Wi får ej illa derom tycka; En